

ZBOG ČEGA ME VISOKI KLER U CRKVI IGNORIRA, A U DRŽAVI VISOKI DUŽNOSNICI?!

Josip Kokić, Zagreb, 5. studenog 2009.

Odgovor je vrlo jednostavan, jer kao građanin vjernik, koji se trudi biti autentičan ukazujući na negativnosti putem jasnih i utemeljenih argumenata, a isto tako u društvenom i političkom životu. Kad moja utemeljena kritika i upozorenja nakon dugo i dugo vremena nemaju odjeka, tada se odlučujem na osobnu žrtvu kako bi potaknuo njihovu savjest, ali posebice građana, na njihov doprinos boljitku svih i svakog pojedinca. Nažalost visoki kler to "previđa". Uvijek pritom čast jedincima koji u te ne spadaju, ali su u izrazitoj manjini. Ista stvar je i u državi.

Odavno upozoravam da jedni kažu Crkva to smo mi, a drugi također, država to smo mi, pa se čovjek pita, a gdje smo mi, i kao građani i kao narod. Da smo nigdje to svi u većini znamo. E, pa upravo zbog toga ja kao pojedinac ukazujem na to elementarno kršenje ljudskih i građanskih prava, a čime ujedno pokazujem i dokazujem sav jad i bijedu onih koji obnašaju vlast i u Crkvi i državi.

Eto to su bitni razlozi zašto me ignoriraju, jer ih istina pogađa, ali ne toliko da bi se ispravljali, već da bi postali još gori i još se više lažno i farizejski nametnuli narodu.

Uzet ću samo jedan primjer za nadb. Bozanića, koji je na vrhu te piramide, ali tada **i biskupa Srakića**. Kad sam svoju inicijativu i prijedlog zvan **APEL ZA VUKOVAR - temelj stvaranja države i simbol obrane**, uputio i osobno odnio Vladi u vrijeme Račana, kao i osobno nadb. ali i kardinalu Bozaniću od kojega sam dobio usmenu i punu potporu za tu inicijativu, ali nažalost tek uz urgenciju da me primi od tada umirovljenog kardinala Kuharića i tadašnjeg nuncija.

Nakon toga počela je moja kalvarija za njenu realizaciju. Potporu i blagoslov sam dobio iz Vatikana od Johna Patricka Foley, predsjednika papinske komisije za informacije, ali i od kardinala Puljića, kao i načelnu potporu od vlasti u državi, koju sam tada 2000.

prisilio da održi sjednicu Vlade u Vukovaru i da donesu odluke za učinkoviti pomoć, što su i učinili, ali to je bilo samo za medije, a u stvarnosti sve se suprotno dogodilo. Kad sam odmah uvidio svu tu farsu odlučio sam se na štrajk glađu u Vukovaru u hotelu Dunav. Odgovor od nadb. Bozanića dobio sam putem faxes: imate moju punu potporu, **ukoliko je vaša inicijativa u skladu s kršćanskim načelima!!!**

Zamislite, koja je to ljudska i duhovna razina od jednog nadbiskupa i kardinala. Prisilio me je nakon toga na taj jedanaestodnevni štrajk. Njegovu glasnogovorniku koji je došao u Vukovar na razgovor sa mnom, rekao sam: Zvonimire, zar ova izjava nije sramotna za njega kao osobu i za cijelu Crkvu.

Doista ovo jako teško pišem u jutarnjim satima, jer danas u 12 sati počinje moj četvrti dan bez vode i hrane. Usta su mi potpuno suha.

Tada je stigao nakon jedanaest dana u napominjem Velikom tjednu bez onoga, u skladu sa kršćanskim načelima, i tada sam prekinuo. **Eto takav čovjek sjedi na dvije stolice, nadbiskupskoj i kardinalskoj, pa se i ovim putem u ovako teškom stanju obraćam i Sv. Ocu u Rimu da odabere pravu osobu za ovaj napaćeni katolički narod koji je u krajnjem beznađu.**

Nažalost kad sam htio osobno uručiti taj vrlo dobar i bez puno muke izvodljiv projekt pomoći Vukovaru, prilikom posjete Ivana Pavla II, koji će postati i svetac, i Bozanić i Srakić su to zabranili, a u Vatikanu su mi rekli da ne mogu ništa učiniti bez suglasnosti Nadbiskupa zagrebačke nadbiskupije. Ovo je zoran primjer zašto sam ovako ustrajan i po cijenu života, jer volim svoju katoličku Crkvu i svoj hrvatski narod i želim dati svoj doprinos kao osoba, a sve sam činio i činim da potaknem savjest građana da se bore i izbore za svoja prava na razini osobe i nacije. Više ne mogu ni tipke stiskati pa ovime prestajem uz hrvatski

BOG I HRVATI !!!

Zagreb, 5.11.2009.

Josip Kokić